

ters, „en ik beklaag van harte zoovelen die op hun eigen licht en wijsheid vertrouwen en helaas, schipbreuk leiden.”

„Maar mij dunkt,” zeide mevrouw, „gij moet u daarboven in dien toren wel eens vervelen.”

„Vervelen, mevrouw? O volstrekt niet. Wij komen soms tijd te kort, vooral in de herfst- en winterdagen: Er is elken dag wat te doen, schoon te houden, voor ons middagmaal te zorgen, en nauwelijks zijn wij daarmede gereed, of wij moeten naar boven, om het licht aan te steken. Overigens hebben wij het daar heel gezellig; des avonds lezen wij elkander wat voor, of knutselen, of breien netten, of zoo iets. Nu en dan, vooral bij stil weder krijgen wij bezoek van de kustwachters en dikwijls gebeurt het, dat wij den een of ander te logeeren krijgen, waardoor onze eenzaamheid afgewisseld wordt.”

„Maar,” zei dominé, „veronderstel eens dat een van u beiden ziek wordt, of dat ge in gevaar zijt, wat doet gij dan?”

„O, daarvoor is gezorgd. Wanneer dominé de moeite wil doen, om elken morgen naar den stadstoren te zien, dan zal dominé een kleine witte vlag opmerken, die vroolijk wappert en het teeken is voor al degenen die tot den lichttoren in betrekking staan, dat daar alles in orde is. Elken morgen steken wij uit het raampje, onder den bovensten omgang, onze witte vlag uit, en zoodra dé stadstorenwachter die ziet, haast hij zich de zijne uit te hangen. Is er nu evenwel onraad, dan hijschen wij de roode vlag, en komt er zoo spoedig mogelijk een boot, die onderzoek doet.”

„En is dit al eens gebeurd?” vroeg mevrouw.

„Neen, God dank, mij niet. Maar mijn medewachter vertelde mij, dat drie jaren geleden een schip dicht bij den vuurtoren verging, en er twee mannen op de rots belandden, die hij met moeite van een wissen dood heeft gered.”

„Ik moet zeggen, 't is heerlijk, wanneer men in staat gesteld wordt iemand van den dood te verlossen, maar toch, ik ben maar blij dat wij niet genoodzaakt zijn dagen en nachten in zulk een lichttoren door te brengen, terwijl de golven met vreeselijk geruisch er op aandruisen. Ik deed

des nachts zeker geen oog toe van angst.”

„Maar wij zijn immers veilig, mevrouw,” zeide Jan Groters. „Ik heb u toch gezegd, dat die lichttoren op eene rots gebouwd is. Wij slapen daar zoo gerust als een kind op de armen zijner moeder.”

„Ja, veel rustiger dan onze kleine Maria,” zei dominé. „Onze Hanna moet zich aftobben om het stil te houden.”

Of dit nu niet een weinig ondeugend was van dominé en of hij hierdoor een wenk of liever een vermaning wilde geven aan Hanna, durf ik niet te zeggen. Hanna tobde zich in 't geheel niet af met de kleine. 't Kindje was wel iets of wat onrustig, maar Hanna wiegde het zachtjes op en neer, zonder hare ooren te sluiten voor 't geen er verhaald werd, terwijl zij nu en dan steelswijze den blik op Jan Groters sloeg, die van zijn kant het meisje met welgevallen had gadegeslagen. Doch zachtjes aan werd het kind rustiger en nam mevrouw het weder op den arm, zoodat Hanna zich weder aan haar arbeid kon begeven.

Den volgenden Zondag zat Hanna in de kerk. Maar hoe het zoo kwam, wist zij niet. Haar ontbrak de noodige opmerkzaamheid. Zij hoorde wel wat dominé preekte en enkele woorden klonken liefelijk in hare ooren, maar zij kon het verband en den samenhang niet vinden. Ons verwondert het evenwel niet. Wanneer zich binnen in ons hart iets bijzonders begint te roeren, dan worden wij afgetrokken van het dagelijksche, dat ons omgeeft. Iemand die zich verdiept in gedachten, hoort niet het tikken van de huisklok. En zoo ging het Hanna. De jonge man had van het eerste oogenblik af, dat zij hem zag, een diepen indruk op haar gemaakt, en hoewel zij moeite deed zich daarvan te ontdoen, werkte die indruk steeds sterker op haar, en te meer, daar Jan Groters vlak bij haar zat en zijne vriendelijke oogen nu en dan op haar gericht waren. En zooals het Hanna ging, ging het ook met onzen vuurwachter. Zoodra hij haar had gezien, was het hem geweest alsof een stem hem toefluisterde: dit is de vrouw, die God voor u bestemd heeft.

Derhalve kunt gij wel begrijpen dat zoo min Jan Groters als Hanna zeer weinig van de preek hadden begrepen. Bij het uitgaan

DE VRIEND DES HUIZES.

Geïllustreerd Tijdschrift voor het Volk

ONDER REDACTIE VAN

J. VAN 'T LINDENHOUT en E. GERDES.

INTRODUCTIE VOOR DEN VRIEND DES HUIZES.

Alweder een nieuw tijdschrift, hoor ik eenige van onze vrienden al zuchtende in stilte of overluid mompelen. Tijdschriften zijn er genoeg. Wel mijn waarde vriend of vriendin, als gij reeds overvloed van christelijke lectuur hebt, dan willen wij u geen lasten meer opleggen om ook dit tijdschrift te lezen, maar dan zult gij ons ook ten goede houden, dat wij u opmerkzaam maken, dat ofschoon onze pers zucht onder alle mogelijke museums en magazijns, nog nooit een klacht wordt gehoord over te veel tijdschriften. Is het omdat deze neutraal zijn? Nu, dan hebben wij u begrepen. Gij wilt dan met volle teugen drinken van deze wateren en nu en dan eens een theelepeltje christelijke tinctuur er aan toevoegen. Maar beklaag u dan ook niet, dat uwe kinderen, uwe dienstboden, enz. hoe langer hoe meer aan het christendom ontwend worden. De „Vriend des Huizes” verzoekt zeer vriendelijk een plaats in den familiekring, maar hij wil zichzelf volstrekt niet opdringen. Gij moet hem gaarne binnenlaten en met vreugde ontvangen, of hij heeft veel liever dat gij de deur voor zijn neus dicht doet. De oude man met zijn lang grijs haar en sierlijken baard, die maar een klein gedeelte van zijn vroolijk van blijdschap stralend gelaat laat zien, zijn fonkelende oogen, waarin het jeugdig vuur nog schittert, zij moeten u onwillekeurig aantrekken om hem een hartelijk welkom toe te roepen. Hij komt dan ook slechts twaalf malen in het jaar en al zal hij dan ook dikwerf zeer veel te vertellen hebben, want op 32 bladzijden druks in twee kolommen staat heel wat te lezen, hij zal u nochtans niet vermoeien. Hij zal u spreken van hetgeen noodig is om den weg

te vinden naar het land ver van hier. Daarom gaat hij naar de kerk en verhaalt wat de prediker van het Evangelie zegt van den ouden Bijbel. Hij houdt ook van aangename verpoozingen. Des winters in den huiselijken kring is hij recht op zijn plaats en des zomers in de stilte, onder de schaduw van boom en struik gezeten, geeft hij goede lessen, die hart en geweten raken en den geest van den mensch opleiden tot de plaatsen, waar het gezang der Engelen en der gezaligden wordt vernomen. Hij is een vriend van de heidenen en lijdt met het schepsel Gods, dat in de landen der geestelijke duisternis zucht, mede, en daarom zal het zijn lust zijn te spreken en te verhalen wat daar in de verre landen onder de heidenen geschiedt en hoe de Heere God den arbeid der zendelingen met zijn zegen wil bekronen. Ook zal hij verhalen van de daden van zoovele godvruchtige mannen en vrouwen, die door alle tijden heen geleefd hebben, en die de Heere God gebruikt heeft als middelen in Zijne hand tot uitbreiding van 's Heeren koninkrijk en tot opbouwning zijner gemeente. Hij is geen man, die de wetenschap schuwt; hij wenscht deze beoefend te zien, maar alleen in het licht des Bijbels. Daarom zal hij verhalen wat de natuurwetenschappen in onze dagen ontdekken en daarstellen en zal zijne kolommen tevens openstellen voor allerlei vragen op christelijk en maatschappelijk gebied. Voor zoover ons de beantwoording dier vragen mogelijk is, zult gij die in dit tijdschrift ontmoeten. Ziedaar, een klein program van hetgeen de „Vriend des Huizes” wil geven. Hij komt tot u in een passend gewaad, met een nette omslag en iedere maand zal hij

heviger klopt hem het hart en niet minder wast zijn moed om bij de eerste gelegenheid daarvan getuigenis te geven; moet hij teleurstellingen inoogsten, zijn liefde blijft immer dezelfde, waar zijn persoon steeds meer op den achtergrond treedt.

bij de poorten des lichts; wie verloochende zich als hij, om den smaad van Gods volk te verkiezen boven de schatten van Egypte? Wie diende zijn God zoo oprecht?... Als Israëliet van geheeler harte, kent hij met den grooten Paulus niets heerlijkers dan

MOZES EN AÄRON.

Hij vertoont reeds een discipel van den grooten Meester, in de verzaking van alle eigen kracht; in de aflegging van allen overmoed; in de beteugeling zijner driften. Als de grootsche taak op zijne schouderen gelegd wordt, schittert hij, maar in den glans zijns almachtigen Zenders! Welk menschenkind stond op aarde zoo dicht

zich geheel den Heer te wijden, wiens genade de grootste schatten in de schaduw stelt. De liefde voor datzelfde volk kenmerkt beider streven. Desnoods willen ze sterven, indien Israël maar zal behouden worden. En wat wel het vreemdst mag schijnen: die liefde vindt haar grond niet in sympathie, in erkentelijkheid van 's volks

„Ja, Taigis is mijn gedienschtig werktuig.”

„Of gij het zijne, —” sprak Gorgus in stilte.

„Ik ben tevreden,” zeide Galerius, greep in eene schaal met goudstukken en gaf er hem een goede hoeveelheid van. Ongeveer met even zooveel had Taigis hem beloofd. Gorgus wilde zich verwijderen, Galerius riep hem terug en reikte hem een blad, waarop een bevel stond.

„Wien zullen wij dat postje opdragen, Gorgus?”

Gorgus las en glimlachte. „Ik ken er een, die wil Christen en heiden tegelijk zijn, de garde-officier Lucius.”

„Goed, breng hem het bevel.”

„Die zal zich niet weinig verwonderen!” zeide Gorgus en een duivelsche lach ontstierde zijne anders niet onschone trekken.

Lucius zat op dien avond bij zijne zuster en deelde haar mede, wat hij van den uitslag van het offer wist.

„Ga naar Marcella,” eindigde hij het gesprek met haar, „en smeeek haar en haren vader om toch voorzichtig te zijn en vooral op het feest van morgen niets onbezonnens te doen.”

Victoria stond op om naar haar vriend te gaan.

Toen zij weg was, verscheen Gorgus en bracht aan Lucius het bevel van Galerius. Met een bezwaard hart las Lucius het perkament; hem was opgedragen den volgenden morgen in alle vroegte de kerk der Christenen in Nicomedië te laten omverhalen. Een vreeselijke angst maakte zich van hem meester — hij, een Christen, moest het huis zijns Gods en zijner geloofsgenooten met den grond gelijk maken! Maar zijn plicht als soldaat duldde geen tegenspraak, wilde hij niet zijn post verliezen. Daartoe ontbrak hem de moed en met een bezwaard hart ging hij naar de garde-kazerne om de noodige bevelen te geven. —

(Wordt vervolgd.)

Het is niet goed, dat de mensch alleen zij.

(Bij de plaat.)

Toen de mensch uit de hand Gods is voortgekomen, en de Almachtige uit het vormelooze stof zijn schoone gestalte

formeerde en den onsterfelijken geest in zijne neusgaten blies, heeft Hij hem een hart gegeven, vatbaar voor liefde, en hem tevens den grooten zegen van te kunnen liefhebben ingeschapen.

Dit juist zal de eeuwige rampzaligheid zoo vreeselijk maken, dat degenen, die daar zullen zijn, niet meer liefde zullen kunnen bewijzen, omdat de zelfzucht er tot haar hoogste ontwikkeling zal gekomen zijn, maar ook de geest er niet meer vatbaar zal zijn om liefde te ontvangen. Door de zonde is de slang ook dit paradijs binnengedrongen en helaas, ziet men in onze dagen, hoe menige jongedochter en menige jongeling door de slang met haar giftanden een doodelijke beet wordt toegebracht. Toch bestaat er op aarde gelukkig nog oprechte liefde.

Het is iets goddelijks en een sprank nog van den lichtgloed uit het Paradijs, wanneer twee jeugdige harten sympathetisch met elkander worden vereenigd. In niets wordt het meer openbaar, dat het woord van onzen gezegenden Heiland waar is, dan in dit: „Deze twee zullen tot één vleesch zijn.” Dit is het beeld van de ware huwelijksvrouw, gebouwd op de sympathetische liefde van twee harten, het treffend beeld van Christus' liefde tot Zijne gemeente.

Nevensgaande plaat stelt een herder voor en een boerenmeisje. Terwijl de schapen over berg en dal vreedzaam grazen en de trouwe hond een wakend oog over de kudde houdt, naderen de twee gelieven elkaar. De heidebloemen, door de hand der liefde geplukt en tot een krans gevlochten, zullen straks den hoed van hem versieren, aan wien zij haar hart heeft geschonken. De vriendelijke blik en het vergenoegd gelaat des beminden zijn voor haar de rijkste belooning.

Een kus zal zeker volgen. Ach, hoe heerlijk glanst de toekomst. Eenmaal zal het uur slaan, dat beiden voor altijd door den huwelijksband met elkaar zullen vereenigd worden. De vraag blijft echter, of het eenvoudige boerenmeisje immer bloemen zal plukken voor den herder en of deze laatste altijd met hare bewijzen van liefde zal tevreden zijn. Helaas, hoe dikwerf wordt het gezien, dat na weinige jaren er geen bloemen meer schijnen te groeien en

de liefde reeds zoo verkoeld is, dat de man tot alle dingen tijd heeft, zelfs om uren in kroeg en koffiehuis door te brengen, maar geen enkel oogenblik voor zijn vrouw over heeft. Laat de vrouw vooral zorgen, dat zij immer bloemen heeft, niet om den hoed te sieren, maar om die op het levenspad van haar man te strooien en laat de man er voor zorgen, dat hij de vrouw altijd gelegenheid geeft zulks te doen.

Er is niets in het leven, waarbij schatten der aarde minder kunnen uitrichten dan in het huwelijksleven. Hoe menig prachtig huis is een hel voor de bewoners, omdat de rechte huwelijksliefde en trouw er worden gemist en hoe menige leemen hut is in dit opzicht een aardsch paradijs, omdat het der vrouw nooit ontbreekt aan bloemen.

VEENROOK.

Het was erg warm. De thermometer teekende 32° in de schaduw. Ik wist niet, waar ik het „zoeken” moest, zooals men het wel eens zegt. Binnen of buiten — het was overal even warm. Gelukkig werd het in den namiddag wat koeler en ik begaf mij in den tuin onder het lommer een accacia om wat uit te blazen. Hoe eerlijk was het daar. Een koel windje suisde door het gebladerte, terwijl mijn oor gestreeld werd door het gekweel en gezang van de vogels in het loover. Opeens echter kwam een nevel opzetten, de zon kreeg een vaalgele kleur, de vogels gingen verschrikt op de vlucht en ik nam een eigenaardige brandlucht waar, die het mij spoedig duidelijk maakte, dat hier niet aan mist, maar aan rook gedacht moest worden, en wel aan veenrook. Vanwaar komt die rook? De naam duidt het reeds aan, hij komt van het veen. Dit schijnt echter niet zoo algemeen bekend te zijn, als men wel denken zou. Men zou er anders in Noord-Holland niet toegekomen zijn het verschijnsel met den naam van zeebrand of zeerook te bestempelen. De zaak is deze.

In het Zuiden van de provincie Groningen, het Oosten van Drente en den noordwestelijken hoek van Duitschland, ter weerszijde

van de Eems, vindt men uitgestrekte hooge venen, bijna zoo groot als de provinciën Noord-Holland en Utrecht samen. In het najaar nu wordt door de bewoners dier streken de bovenkorst van het hoogveen losgebakt en in het laatst van April, in Mei of in Juni worden dan die plaggen, wanneer het weder droog is, in brand gestoken. De asch van de verbrande veen- of turflaag, alsmede van de gewassen, die er in groeiden, bedekt dan den bodem ter hoogte van ongeveer 1½ centimeter en in die asch wordt nu de boekweit gezaaid. Wanneer men nu weet, dat elk jaar ongeveer 30,000 morgen veen- en heidegrond op deze wijze afgebrand wordt, dan kan men zich eenigszins voorstellen, welk een ontzettende massa rook daarvan moet opstijgen. Gewoonlijk is omstreeks dien tijd de Oosten- of Noordwesten-wind de heerschende en daardoor wordt die rook het eerst over ons vaderland verbreid. Menigmaal waait hij over tot Engeland, en is zelfs te Schafhausen, Zurich, Basel, Genève, Weenen en Krakau waargenomen.

De boeren in Gelderland zijn geen vrienden van den veenrook, of zooals zij in hun dialect zeggen, „den bloak,” al wordt ook door sommige geleerden beweerd, dat hij een uitstekend middel is om de gewassen te bewaren voor den schadelijken invloed der nachtvorsten, daar de rooklaag de sterke uitstraling der aarde belet. De Geldersche boeren gelooven vrij algemeen, dat de veenrook een soort van zwarte vlieg met zich voert, die veel schade doet aan de bloesems der vruchtboomen. Hierin dwalen zij echter. Vooreerst voert de rook geen insecten mede, en ten tweede wordt de schade aan de bloesems niet aangericht door een vlieg, maar door een zeer klein snuitkevertje, dat zijn eitjes legt in de bloesemknoppen.

De veenrook is echter om een andere oorzaak schadelijk voor de bloesems onzer vruchtboomen. Hij bevat een groote hoeveelheid zwavelige zuren of liever zwavelzuur, daar zich dit laatste gevormd heeft door verbinding van het zwavelig zuur met de zuurstof der lucht. De zeer teedere bevruchtingsorganen der bloesems worden door den schadelijken rook zoo aangetast, dat de bloesem zich schijnbaar wel

DE VRIEND DES HUIZES.

Geïllustreerd Tijdschrift voor het Volk

ONDER REDACTIE VAN

J. VAN 'T LINDENHOUT en E. GERDES.

INTRODUCTIE VOOR DEN VRIEND DES HUIZES.

Alweder een nieuw tijdschrift, hoor ik eenige van onze vrienden al zuchtende in stilte of overluid mompelen. Tijdschriften zijn er genoeg. Wel mijn waarde vriend of vriendin, als gij reeds overvloed van christelijke lectuur hebt, dan willen wij u geen lasten meer opleggen om ook dit tijdschrift te lezen, maar dan zult gij ons ook ten goede houden, dat wij u opmerkzaam maken, dat ofschoon onze pers zucht onder alle mogelijke museums en magazijns, nog nooit een klacht wordt gehoord over te veel tijdschriften. Is het omdat deze neutraal zijn? Nu, dan hebben wij u begrepen. Gij wilt dan met volle teugen drinken van deze wateren en nu en dan eens een theelepeltje christelijke tinctuur er aan toevoegen. Maar beklaag u dan ook niet, dat uwe kinderen, uwe dienstboden, enz. hoe langer hoe meer aan het christendom onttrend worden. De „Vriend des Huizes” verzoekt zeer vriendelijk een plaats in den familiekring, maar hij wil zichzelf volstrekt niet opdringen. Gij moet hem gaarne binnenlaten en met vreugde ontvangen, of hij heeft veel liever dat gij de deur voor zijn neus dicht doet. De oude man met zijn lang grijs haar en sierlijken baard, die maar een klein gedeelte van zijn vroolijk van blijdschap stralend gelaat laat zien, zijn fonkelende oogen, waarin het jeugdig vuur nog schittert, zij moeten u onwillekeurig aantrekken om hem een hartelijk welkom toe te roepen. Hij komt dan ook slechts twaalf malen in het jaar en al zal hij dan ook dikwerf zeer veel te vertellen hebben, want op 32 bladzijden druks in twee kolommen staat heel wat te lezen, hij zal u nochtans niet vermoeien. Hij zal u spreken van hetgeen noodig is om den weg

te vinden naar het land ver van hier. Daarom gaat hij naar de kerk en verhaalt wat de prediker van het Evangelie zegt van den ouden Bijbel. Hij houdt ook van aangename verpoozingen. Des winters in den huiselijken kring is hij recht op zijn plaats en des zomers in de stilte, onder de schaduw van boom en struik gezeten, geeft hij goede lessen, die hart en geweten raken en den geest van den mensch opleiden tot de plaatsen, waar het gezang der Engelen en der gezaligden wordt vernomen. Hij is een vriend van de heidenen en lijdt met het schepsel Gods, dat in de landen der geestelijke duisternis zucht, mede, en daarom zal het zijn lust zijn te spreken en te verhalen wat daar in de verre landen onder de heidenen geschiedt en hoe de Heere God den arbeid der zendelingen met zijn zegen wil bekronen. Ook zal hij verhalen van de daden van zoovele godvruchtige mannen en vrouwen, die door alle tijden heen geleefd hebben, en die de Heere God gebruikt heeft als middelen in Zijne hand tot uitbreiding van 's Heeren koninkrijk en tot opbouwning zijner gemeente. Hij is geen man, die de wetenschap schuwt; hij wenscht deze beoefend te zien, maar alleen in het licht des Bijbels. Daarom zal hij verhalen wat de natuurwetenschappen in onze dagen ontdekken en daarstellen en zal zijne kolommen tevens openstellen voor allerlei vragen op christelijk en maatschappelijk gebied. Voor zoover ons de beantwoording dier vragen mogelijk is, zult gij die in dit tijdschrift ontmoeten. Ziedaar, een klein program van hetgeen de „Vriend des Huizes” wil geven. Hij komt tot u in een passend gewaad, met een nette omslag en iedere maand zal hij

DE VRIEND DES HUIZES.

Geïllustreerd Tijdschrift voor het Volk

ONDER REDACTIE VAN

J. VAN 'T LINDENHOUT en E. GERDES.

INTRODUCTIE VOOR DEN VRIEND DES HUIZES.

Alweder een nieuw tijdschrift, hoor ik eenige van onze vrienden al zuchtende in stilte of overluid mompelen. Tijdschriften zijn er genoeg. Wel mijn waarde vriend of vriendin, als gij reeds overvloed van christelijke lectuur hebt, dan willen wij u geen lasten meer opleggen om ook dit tijdschrift te lezen, maar dan zult gij ons ook ten goede houden, dat wij u opmerkzaam maken, dat ofschoon onze pers zucht onder alle mogelijke museums en magazijns, nog nooit een klacht wordt gehoord over te veel tijdschriften. Is het omdat deze neutraal zijn? Nu, dan hebben wij u begrepen. Gij wilt dan met volle teugen drinken van deze wateren en nu en dan eens een theelepeltje christelijke tinctuur er aan toevoegen. Maar beklaag u dan ook niet, dat uwe kinderen, uwe dienstboden, enz. hoe langer hoe meer aan het christendom ontwend worden. De „Vriend des Huizes” verzoekt zeer vriendelijk een plaats in den familiekring, maar hij wil zichzelf volstrekt niet opdringen. Gij moet hem gaarne binnenlaten en met vreugde ontvangen, of hij heeft veel liever dat gij de deur voor zijn neus dicht doet. De oude man met zijn lang grijs haar en sierlijken baard, die maar een klein gedeelte van zijn vroolijk van blijdschap stralend gelaat laat zien, zijn fonkelende oogen, waarin het jeugdig vuur nog schittert, zij moeten u onwillekeurig aantrekken om hem een hartelijk welkom toe te roepen. Hij komt dan ook slechts twaalf malen in het jaar en al zal hij dan ook dikwerf zeer veel te vertellen hebben, want op 32 bladzijden druks in twee kolommen staat heel wat te lezen, hij zal u nochtans niet vermoeien. Hij zal u spreken van hetgeen noodig is om den weg

te vinden naar het land ver van hier. Daarom gaat hij naar de kerk en verhaalt wat de prediker van het Evangelie zegt van den ouden Bijbel. Hij houdt ook van aangename verpoozingen. Des winters in den huiselijken kring is hij recht op zijn plaats en des zomers in de stilte, onder de schaduw van boom en struik gezeten, geeft hij goede lessen, die hart en geweten raken en den geest van den mensch opleiden tot de plaatsen, waar het gezang der Engelen en der gezaligden wordt vernomen. Hij is een vriend van de heidenen en lijdt met het schepsel Gods, dat in de landen der geestelijke duisternis zucht, mede, en daarom zal het zijn lust zijn te spreken en te verhalen wat daar in de verre landen onder de heidenen geschiedt en hoe de Heere God den arbeid der zendelingen met zijn zegen wil bekronen. Ook zal hij verhalen van de daden van zoovele godvruchtige mannen en vrouwen, die door alle tijden heen geleefd hebben, en die de Heere God gebruikt heeft als middelen in Zijne hand tot uitbreiding van 's Heeren koninkrijk en tot opbouwning zijner gemeente. Hij is geen man, die de wetenschap schuwt; hij wenscht deze beoefend te zien, maar alleen in het licht des Bijbels. Daarom zal hij verhalen wat de natuurwetenschappen in onze dagen ontdekken en daarstellen en zal zijne kolommen tevens openstellen voor allerlei vragen op christelijk en maatschappelijk gebied. Voor zoover ons de beantwoording dier vragen mogelijk is, zult gij die in dit tijdschrift ontmoeten. Ziedaar, een klein program van hetgeen de „Vriend des Huizes” wil geven. Hij komt tot u in een passend gewaad, met een nette omslag en iedere maand zal hij